

ærgerlig, for jeg følte jo, at jeg var ved at blive komisk; noget andet berlinsk Hotel vidste jeg ikke engang Navn paa. Saa rækker pludselig en af Droskekuskene en Finger i Vejret og udbryder: »Ah! ... Burrrrrrrgstrrrrrrrraasse!« Og denne Trommehvirvel af r'er gjorde mig først rigtig vaagen. Nu fornam jeg, at jeg var kommen til Berlin, til Landet med de tre Millioner Soldater og en Kommandersergeant til øverste Krigsherre.

Men du maa ikke tro, at mine Fataliteter hermed var tilende. Da Vognen holdt udenfor Hotel Zimmermann (i Parantes bemærket en gammel Skiddenkasse, som ligger i en Gyde bagved Slottet) kom en skødskindsklædt Hausknecht ud paa den høje »Freitreppe« for at tage imod mig. Men hvad sker? Saa saare han faar Øje paa mig, styrter han ind i Huset igen og raaber med en Stemme, som om Huset stod i Brand: »Hr. Zimmermann! Hr. Zimmermann! ... Ein dekorirter Herr!« Hele Huset kom paa Benene, Værten stormede til og løb med bart Hoved helt ned paa Gaden til mig. Tableau! Jeg havde under denne Staahej kastet et Blik ned paa mit Frakkeopslag og straks fundet Forklaringen. I mit Knaphul sad en lille, henvisnet Rest af den Rose, som du i Morges stak deri, da du gav mig dit sidste, lange Kys. Kære Ven, at din sidste Kærlighedsgave til mig skulde volde en saadan Malheur! For du kan vist tænke dig til den Modtagelse, jeg fik, da Sammenhængen